

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 130. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592867520.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Jeg havde nu oplevet Noget og havde opnaaet en Æresbevisning af den Slags, jeg altid havde tørstet efter; men det gaaer ofte i Livet saaledes, at naar man faaer det længe Eftertragtede, har det dog ikke ganske det Indhold eller den Form, som man egenlig havde ønsket, eller der er en Omstændighed knyttet til det, som berøver det en stor Del af dets Værd. Jeg satte meget mindre Pris paa Østerrigerne end paa deres Overvindere, Franskmændene. En Decoration given af dem, som vare blevne overvundne ved Magenta og Solferino, syntes ikke at kunne gjøre Krav paa at blive agtet udenfor Østerrigs Grændser, var ikke universal. Fra Først af fik jeg desuden Tilbøielighed til at skjule den, fordi jeg var i Venedig. I denne Stad vil Østerrigernes Herredømme aldrig synes berettiget. De kunne med deres Batailloner og Artilleri fylde Marcuspladsen og Piazzetta; men deres Faner, Musik, Uniformer og Kanoner ville aldrig tage sig ud og aldrig imponere med krigersk, ridderlig Magt, men bestandig have noget Plebejisk ved sig, fordi Slavindens Physiognomi er uendelig ædlere end hendes Herres. De kunne trampe paa Havenes Forhenværende Dronning - hver Lidelse gjør hende kun adeligere og yndefuldere i vore Øine. Det levende venetianske Folk kan have lidt skade i sin Afhængighed; men hvor en saadan Befolkning af store Døde skuer ned, hvor hvert Vindstød vifter i heroiske nationale Minder og tørner imod nationale Skjønhedsværker af den usædvanligste Art, der synes en fremmed Herre kun en tilfældig, brutal Gjæst, hvem et Vindstød vil jage bort. Uagtet jeg havde kæmpet indenfor Ærens Enemærker, var det dog, som om jeg ikke havde nogen god Samvittighed, naar 131 jeg gik mellem Østerrigerne i Venedig, og alle mine tidligere Forestillinger om, at man i hvilkensomhelst fremmed Krig kunde tilfredsstille sig selv ved at vise Mod og indlægge sig Ære, undergik en fuldstændig Forvandling: ingen Krig syntes mig hæderlig uden den, hvori et Folk værges for sit eget Land, og min tidligere Ungdoms ærgjerrige Tanke om at kunne ligne Eugen og Loudon, der vare blevne Feltmarschaller uden at bryde sig om, hvem de strede for, blot de vare i Krig, syntes mig nu barnagtige.